

Sygn. akt IX Ka 1199/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r.

sprawy A. M.

obwinionej o wykroczenie z art. 98 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 15 czerwca 2015r. sygn. akt XI W 6727/14

I. zmienia zaskarżony wyrok i obwinioną uniewinnia od czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa w tym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej A. M. kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy przed sądami obu instancji.

Sygn. akt IX Ka 1199/15

UZASADNIENIE

A. M. została obwiniona o to, że:

w dniu 21 października 2014 roku w miejscowości N. ul. (...) na terenie parkingu prowadząc pojazd marki P. nr rej. (...) spowodowała zagrożenie dla innych osób w taki sposób, że w trakcie manewru cofania doprowadziła do kolizji z pojazdem S. nr rej. (...), w którym znajdowały się dwie osoby

to jest o wykroczenie z art. 98 kw.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie sygn. akt XI W 6727/14 orzekł co następuje:

obwinioną A. M. uznał za:

I. winną tego, że w dniu 21 października 2014 roku w miejscowości N. na ulicy (...) na terenie parkingu kierując pojazdem marki P. o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania i nie upewniła się, czy za jej pojazdem nie znajduje się przeszkoda w wyniku czego doprowadziła do otarcia się lewego boku cofającego po łuku tyłem w prawo samochodu P. o lewe przednie naroże zatrzymanego samochodu marki S. o nr rej. (...) kierowanego przez P. S. czym zagrożiła bezpieczeństwu jej oraz pasażerki tego samochodu B. S. tj. wykroczenia z art. 98 kw i za to na podstawie art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionej A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 556 (pięćset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionej zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w szczególności poprzez przyjęcie, iż A. M. jest odpowiedzialna za spowodowanie kolizji drogowej w momencie kiedy nie ponosi ona winy za przedmiotowe zdarzenie;
- wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. M. od zarzucanego jej czynu oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

1. Apelacja obrońcy obwinionej okazała się zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenia odmiennego co do istoty. Niezależnie, bowiem od oceny zasadności podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych kwestionującego możliwość przypisania obwinionej- nie zachowanie należytej ostrożności i spowodowanie „kolizji drogowej”- Sąd odwoławczy w trybie art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw stwierdził, iż zaskarżone orzeczenie dotknięte jest uchybieniem uwzględnianym „z urzędu” niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.
2. Mianowicie dla przypisania sprawcy wykroczenia z art. 98 kw niezbędne jest ustalenie, iż kierujący poprzez swoje zachowanie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa „innej osoby”. Wykroczenie to ma charakter skutkowy. Nie chodzi tu o skutek abstrakcyjnego narażenia, bo takowe co do zasady istnieje w związku z korzystaniem z pojazdów mechanicznych, ale musi to być realne i konkretne spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa osoby. Nie wystarczające jest narażenie na niebezpieczeństwo powstania szkody w mieniu, nawet znacznej, ale musi ono odnosić się do sytuacji niebezpiecznej dla innej osoby. Niebezpieczeństwo należy rozpatrywać w kontekście co najmniej możliwości spowodowania lekkiego uszkodzenia ciała.
3. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji wprawdzie przyjął w opisie czynu, iż zachowaniem swoim zagrożiła bezpieczeństwu kierującej samochodem m- ki S.- P. S. oraz pasażerki B. S., ale ustalenie to jest w stopniu oczywistym dowolne. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy nie wskazuje na czym opiera swoje ustalenie, co do zaistnienia zagrożenia bezpieczeństwa innej lub innych osób. Analiza materiału dowodowego oraz ustalonych okoliczności zdarzenia, w tym w szczególności mechanizmu kolidowania obu pojazdów prowadzi jednak do całkowicie odmiennych wniosków, aniżeli wynika to z opisu czynu przypisanego obwinionej. Nie budzi, bowiem wątpliwości, że na skutek otarcia lewego boku auta obwinionej o przednie naroże pojazdu kierowanego przez oskarżycielkę posiłkową zarówno ona, jak i tym bardziej pasażerka nie mogły być narażone na jakiegokolwiek niebezpieczeństwo doznania uszkodzeń ciała. Wniosek taki musi być wyprowadzony mając na uwadze podstawowe zasady logiki i wskazania wiedzy życiowej.
4. Z uwagi na brak możliwości przypisania obwinionej zamamiania „spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby”, zostały zdekompletowane znamion wykroczenia z art. 98 kw. Jednocześnie wobec faktu, iż rozpatrywane zdarzenie miało miejsce poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu brak było podstaw do dokonywania oceny prawnej zachowania obwinionej ewentualnie w kontekście normy art. 97 kw. Również w zakresie obowiązków właściciela lub posiadacza pojazdu mechanicznego, albowiem przepisy prawa o ruchu drogowym w zakresie odnoszącym się do ruchu odbywającego się poza drogami publicznymi, strefami zamieszkania oraz poza strefami ruchu obowiązują jedynie w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia osób (art. 1 ust. 2 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym). Z tych też względów należało na podstawie art. 62 § 3 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 kpw obwinioną A. M. uniewinnić od czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie, a kosztami postępowania na podstawie art. 118 § 2 kpw obciążyć Skarb Państwa. Wysokość poniesionych kosztów zastępstwa procesowego obliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 16 oraz § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia M.. Spr. o opłatach za czynności adwokackie.

5. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Krzysztof Sajtyna